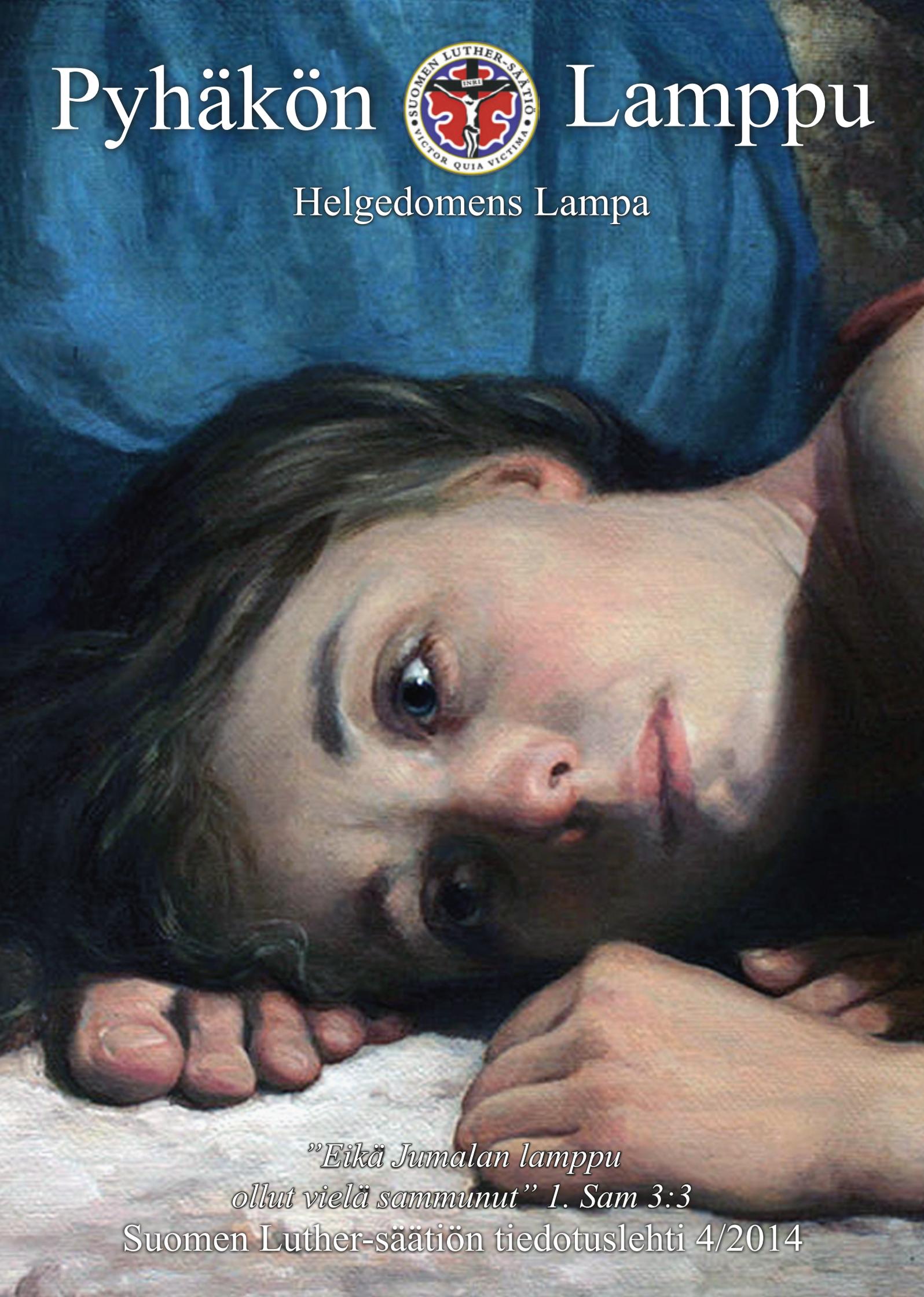

Pyhäkön

Lamppu

Helgedomens Lampa

*”Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 4/2014

VAIHTOEHTO ON ELINEHTO

☞ JUHANA POHJOLA

Suomen Luther-säätiön perustamisesta tulee lokakuussa kuluiseksi viisitoista vuotta. Se, mikä alkoi yhden osa-aikaisen pasturin kaitsemasta muutaman kymmenen ihmisen jumalanpalvelusyhteisöstä Helsingissä, elää nyt monikielisen Lähetysshiippakunnan koko Suomeen levittäytyneissä yli 30 seurakunnassa, joita palvelee piispan johdolla 43 paimenen kollegio. Olemme saaneet elää ja todistaa Jumalan hyvyyden suurta ihmettä keskellämme!

Alusta saakka olemme halunneet tarjota luterilaisen vaihtoehdon. Yhtäältä olemme tarjonneet vaihtoehtoa Suomen evankelis-luterilaisen kirkon hengellis-teologisen kriisin keskellä. Toisaalta olemme yksilökeskeisessä ja irrallisessa kulttuurissa korostaneet jumalanpalvelukseen kokoontuvan seurakuntaperheen merkitystä. Tunnetuksi olemme missionaarisuus ovat kulkeneet yhdessä. Syntynyt vaihtoehto on ollut elinehto kirkollisen kehityksen keskellä.

Kulunutta matkaa onkin vahvasti leimannut vastakkainasettelu Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kehityksen kanssa. Ensin meiltä sulkeutui mahdollisuus osallistua paikallisseurakuntien messuihin, sitten pappisvirkimykset, sen jälkeen kirkkotilat ja viimeisempänä pappisvirassa toimiminen. Matkakertomuksemme kuvaa vuosi vuodelta tilan vähentymistä ja tilanteen kärjistymistä Suomen ev.lut. kirkossa. Jokaisen toiminnassamme mukana olleen korvissa kaikuivat kirkuvat otsikot, syytökset ja vastineet. Kannamme kaiken edistyksellisen vastustamisen leimaa, ulos heittämisien ja erottamisien tunnekuormaa mukamme. Meidät on yhä uudestaan määritelty vanhoillisena oppositioliikkeenä ja ev.lut. kirkon opillisena ää-

riryhmänä. Oma kokemuksemme on, että edustamme sitä tavallista katekismuskristillisyyttä, joka oli valtavirtana tässä maassa vain joitakin vuosikymmeniä sitten. Vaikka messuissamme ei ole kuljettu juoksuhaudoissa vaan vihreillä niityillä, kuitenkin jollakin tavoin määrittelemme itsemme taistelusta ja tappiosta käsin. Sanomme edustavamme osaltamme jäännöstä kirkollisten raunioiden keskellä. Tämä on totta, mutta onko se myös meidän tulevaisuuden omakuvamme?

Nähdäkseni itseymmärryksen painopiste on muuttumassa. Jumalan lapsiksi kastettuina olemme toki kutsutut elämään Kristuksen todistajina kaikissa tilanteissa ja kysymyksissä. Taistelevan kirkon osa on taistella, alkaen omasta kilvoituksestamme. Viidentoista vuoden aikana on kuitenkin kasvanut uusi sukupolvi, joka ei määrittele työtämme taistelutilanteessa ev.lut. kirkossa. Näille nuorille seurakuntamme on raamatullinen, liturginen ja yhteisöllinen luterilainen seurakunta monenkirjavan henkisyyden ja uskonnollisuuden keskellä kaupunkikulttuurissa. He eivät hahmota seurakuntaamme Suomen ev.lut. kirkosta käsin vaan omasta seurakunnastaan Lähetysshiippakunnassa.

Tällöin katse ei ole niinkään siinä, mitä menetyksiä ja ahtautta on ev.lut. kirkossa vaan siinä, minkälainen avaruus ja aarre meille on annettu seurakunnassamme. Huomio ei ole niinkään siinä, mitä vielä pitäisi tapahtua, että uskovat heräisivät näkemään ev.lut. kirkon tilan ja tekemään käytännön johtopäätöksiä, vaan siinä, miten kotimaalehdistä, kapituleista ja säätiöistä täysin tietämättömät ystävät heräisivät tuntemaan elävän Herran ja tavan elää seurakunnan yhteydessä. Suurimmat kysymykset eivät lii-

ty enää siihen, mihin suuntaan ev.lut. kirkon päätökset, seurakuntavaalit ja talousmäärärahat kulkevat, vaan miten ottaa vastaan etsijöitä, kantaa vastuuta seurakunnasta ja uuden sukupolven kasvattamisesta pyhäkouluissa ja nuorteniloissa.

Haluamme jatkossakin kantaa mukamme Suomen ev.lut. kirkon hengellistä perintöä, mutta yhä selkeämmin omalla perustallamme. Meillä ei ole mitään tilan tai mahdollisuuksien puutetta rakentaessamme luterilaisia seurakuntia Lähetysshiippakunnassa. Meillä on Kristuksen evankeliumi, luterilainen tunnustus, ruokkiva jumalanpalvelus ja Kristuksen rakkauden täyttämät sekä Pyhän Hengen lahjoilla varustetut sisaret ja veljet kanssamme Jumalan perheessä. Eikö tässä ole kaikki, mitä tarvitsemme itse elääksemme ja kohdataksemme elävää Jumalaa janoavat lähimmäisemme? Tämä elinehto synnyttää myönteisen vaihtoehdon. Haluaisinkin Sinun kanssasi yhdessä Pyhän Hengen johdatuksessa kirjoittaa Lähetysshiippakunnan tulevaisuuden jännittävää matkakertomusta!

MAILIS JANATUINEN LÄHETYSHIIPPAKUNNAN VAPAAEHTOISTYÖNTEKIJÄKSI

✍ Eeva Pitkäranta

Tunnettu ja pidetty kirjoittaja ja lähetystyöntekijä Mailis Janatuinen jäi eläkkeelle tämän vuoden heinäkuussa. Mailis aikoo eläkepäivinä jatkaa kirjoittamista. Syksyllä häneltä ilmestyykin uusi kirja ”Kaksi

naista, yksi usko”. Sen lisäksi hän haluaa viedä eteenpäin kehittelemäänsä keskustelevaa ja evankelioivaa raamattu-piirimallia eli ilosanomapiiriä.

Mailis Janatuinen on ollut mukana vuosia Luther-säätiön toiminnassa. Hän on Pyhän Markuksen luterilaisen seurakunnan jäsen Helsingissä. Hän on ollut mukana eri tavoin seurakunnan toiminnassa, mitä töiltään ja matkoiltaan on ehtinyt. Jäätyään eläkkeelle Lähetysyhdistys Kylväjän palveluksesta Japanin kentältä hän haluaa kuitenkin jatkaa kutsumustyötään. Lähetyshiippakunnan hiippakuntaneuvosto onkin kutsunut Mailiksen vapaaehtoistyöntekijäksi.

NAISTENPÄIVIÄ

Suunnitelmana on, että Mailis tulee pitämään Lähetyshiippakunnan seurakunnissa naistenpäiviä sekä ilosanomapiirikoulutusta. Näissä päivissä käsitellään erityisesti eri Vanhan testamentin kertomusten pohjalta naisen kutsumusta. Aihepiirit sopivat niin aviovaimoille ja äideille kuin naimattomille ja lapsettomille. Naistenpäivissä on varattu aikaa keskustelulle ja yhteiselle rukoukselle. Ajatuksena on myös, että seurakuntien jäsenet voisivat kutsua ystäviään ja tuttujaan mukaan tilaisuuksiin.

Mailis aikoo myös mahdollisuuksien mukaan tehdä vierailuja lähetyksentilille sekä käännettää kirjoittamiaan kirjoja eri kielille. Tämän työn mahdollistamiseksi Mailiksella on oma kannatusrenkaansa. Hän raportoi työstään piispa Risto Soramiehelle.

- Jokainen Mailiksen tunteva ja hänen kirjoituksiaan lukevat tietää, että hän syvällisesti totuudessa ja rakkaudessa on Kristuksen evankeliumin asialla. Mailiksen tulo vapaaehtoistyöntekijäksemme on suuri voimavara ja Jumalan lahja meille, hiippakuntadekaani Juhana Pohjola kertoo.

Mailiksen työtä voi tukea viitteellä 3311. Tilitiedot: saaja: Suomen Luther-säätiö, tili: FI59 1023 3000 2354 52.

KUTSU LUTHER-SÄÄTIÖN 15-VUOTISJUHLAAN

*Tervetuloa Koinoniaan (Kalevankatu 53, Helsinki)
perjantaina 24.10. klo 18:00. Illan ohjelmassa mm. Luther-säätiön
vaiheista kertovan 15-vuotisjuhlavideon ensi-ilta ja juhlakahvit.*

Sisällys 4/2014

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Kristityn hyveet
- 6 Jumala kuulee sydämen ääntä
- 8 Mitä liturgia on?
- 9 Vastuunkantajana kehittyminen

- 10 Aristarkus - ystävyttä loppuun asti
- 11 Kirjaesittely: Niin kuin se kirjoitettu on
- 12 Intervju med Otto Granlund
- 14 Afganistan - vieraanvaraisuuden, kyynelten ja marttyyriuden maa
- 15 Hartaus
- 16 Omaa seurakuntaa rakentamassa Loimaalle

KRISTITYN HYVEET

≡ ANTTI LEINONEN

Uuden testamentin kirjeissä törmäämme luetteloihin, joissa kehotetaan elämään ja toimimaan tietyllä tavalla. Ajatellaan vaikka 1. Kor 13:n rakkauden ylistystä tai Gal. 5:n Hengen hedelmiä. Luterilaisina saatamme mieltää nämä kehotukset vain syyttävänä lakina. Kyse olisi siis lain toisesta käytöstä, jossa käskyn päämääräksi muodostuu pelkästään osoittaa, että olemme syntisiä ja armon tarpeessa. Muiden kohtien perusteella tiedämme, ettemme pysty käskyjä täyttämään. Niinpä meidät armahdetaan näistäkin vioista Jeesuksen tähden.

On kyllä totta, että yllä mainituissa ja vastaavissa kohdissa kristitty aina törmää vaatimukseen, jota ei voi kokonaan täyttää. Siksi ne yhä uudelleen vievät meitä katselemaan kohti Jeesuksen täydellisyyttä ja hänen valmistamaansa pelastusta.

Kuitenkin on tärkeää havaita, ettei Paavali esitä näissä luetteloissa käskyjä pelastuksen ehtona, vaan seurauksena. Tämä näkökulma avautuu seuraavasta lainauksesta: *Siksi, rakkaat ystävät, niin kuin olette aina totelleet minua, kun olen ollut luonanne, totelkaa vielä enemmän nyt, kun olen poissa: tehkää peläten ja vavisten työtä pelastuksenne. Jumala saa teissä aikaan sen, että tahdotte tehdä ja myös teette niin kuin on hänen hyvä tarkoituksensa. Tehkää kaikki nurisematta ja empimät-*

tä, jotta olisitte moitteettomia ja puhtaita, nuhteettomia Jumalan lapsia tämän kieroutuneen ja turmeltuneen sukukunnan keskellä. Te loistatte siinä kuin tähdet taivaalla, kun pidätte esillä elämän sanaa (Fil. 2:12-16).

Mikään suomenkielen käännös ei ole onnistunut kääntämään oikein kohtaa: *tehkaa peläten ja vavisten työtä pelastuksenne*. Paavali ei puhu työn tekemisestä jonkin saavuttamiseksi, vaan jonkin mukaan toimimisesta. Paavali kehottaa filippiläisiä *toimimaan pelastuksensa mukaan*. Heille on jo lahjoitettu pelastus. He ovat iankaikkisen elämän perillisiä, uuden luomakunnan jäseniä. Nyt heidän tulee elää todeksi tätä identiteettiään.

Tämä esimerkki avaa kirjeiden eettistä opetusta. Kun Paavali kehottaa seurakuntalaisia rakastamaan toisiaan, kyse on siitä, että he eläisivät todeksi sitä, mitä ovat jo saaneet. He ja me olemme jo saaneet uuden elämän lahjan. Olemme matkalla kohti uutta luomakuntaa, jossa ei ole enää syntiä. Tätä uutta elämää meitä kutsutaan jo nyt harjoittelemaan. Kun meidät on kasteessa liitetty Kristukseen, Kristuksen elämä virtaa meihin ja vaikuttaa meissä Kristuksen tekoja. Me harjoitteleme sitä elämää, joka koittaa viimeisen päivän ylösnousemuksessa. Pelastettu pyrkii opettelemaan, mitä on olla nöyrä, iloinen, rauhallinen, uskollinen ja lempeä. Sellainen on

Kristus ja sellaista pelastus vaikuttaa myös hänen ruumiinsa jäsenissä.

MIKÄ ON HYVE?

Ehkä muistat seuraavan tapauksen: Matkustajalentokone nousi ilmaan lentokentältä New Yorkista 15.1.2009. Nousussa kone lensi suoraan lintuparveen, minkä vuoksi molemmat koneen moottorit sammuivat. Pian oli selvää, ettei olisi mahdollista yrittää laskeutumista millekään lähikentälle. Ainoan hengissä säilymisen mahdollisuuden koneen matkustajille ja maan pinnalla liikkuville ihmisille tarjosi hätälasku Hudsonin jokeen.

Seuraavien minuuttien aikana koneen kapteenin piti tehdä satoja pieniä ratkaisuja, säätöjä ja ohjausliikkeitä. Lopulta kone saatiin käännettyä joen suuntaiseksi, nokka pidettiin alhaalla, kunnes lähellä jokea se nostettiin ylös ja saatiin turvallinen ”mahalasku”. Kukaan ei menettänyt henkeään.

Oliko koneen kapteeni Chesley Sullenberger luonnonlahjakkuus? Ei. Hän itse muotoili asian tähän tapaan: *42 vuoden ajan olen ikään kuin tehnyt pieniä talletuksia pankkiin, kun olen harjoitellut ja opettanut (lentämistä). 15. tammikuuta katetta oli tarpeeksi, jotta sain tehtyä valtavan noston tililtäni.*

Miten tämä sitten liittyy Uuden testamentin kirjeiden käskyluetteloihin? Vastaus löytyy käsitteestä nimeltä ”hyve”. Hyve on hyvä luonteenpiirre, joka näkyy teoissa. Hyveitä voidaan har-

joitella. Kehittämällä hyviä tottumuksia, näistä tottumuksista tulee aikaa myöden pysyviä ominaisuuksia. Sanotaankin, että tottumus on toinen luonto. Antiikin aikana päähyveinä pidettiin Platonin luettelemia viisautta, oikeudenmukaisuutta, kohtuullisuutta ja rohkeutta. Uuden testamentin kirjeiden käskyluettelot on hedelmällistä nähdä luetteloina kristillisistä hyveistä.

Miten hyveitä sitten kehitetään? Kyse on pienistä askelista ja määrätietoisesta harjoittelusta. Keihäänheitäjä tarvitsee tuhansia toistoja, jotta koko suoritukselta tulisi automaatio. Viulisti harjoittelee tuhansia tunteja saadakseen oikean soiton ”tulemaan selkärangasta”. Samalla määrätietoisuudella kehitetään myös hyveitä.

Mutta eikö kristillisessä elämässä ole kyse aitoudesta ja sen hetkisen tuntemuksen mukaan toimimisesta? Eikö kristillinen usko toimi vapaudesta eikä pakosta käsin? Ajatellaanpa vertailun vuoksi jälleen viulistia. Jos minä otan viulun käteen ja soitan aidosti sitä, miltä sillä hetkellä tuntuu, on luvassa korvia särkevää meteliä. Vapaus onkin kurinalaisuuden hedelmä. Viulunsoiton vaivaton kepeys syntyy vasta lukemattomien toistojen kautta. Eikä näitä lukemattomia toistoja suoriteta aina aidosta tunteen palosta, vaan usein melko tuskaisestikin.

Kun sovellan tätä ajatusta kristityn hyveiden harjoitteluun, en toki tarkoita, että meidän pitäisi kieltää

tunteemme. Tunteet on hyvä tunnistaa, mutta ne eivät saa määrätä hyveiden kehittämistämme.

HYVEIDEN HARJOITTAMINEN

Miten hyveitä siis harjoitetaan ja harjoitellaan? Lähestymme kysymystä konkreettisen tekstin avulla. Tästä lähtien kohdassa Paavali ei pyri sanomaan, että ”koetakaan olla kivoja”. Hän välittää syvemmän viestin: *Te, jotka olette Jumalan valittuja, pyhiä ja hänelle rakkaita, pukeutukaa siis sydämelliseen armahtavuus-
suuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, lempeyteen ja kärsivällisyyteen. Pitäkää huolta, että tulette toimeen keskenänne, antakaa anteeksi toisillenne, vaikka teillä olisikin moittimisen aihetta. Niin kuin Herra on antanut teille anteeksi, niin antakaa tekin. Mutta kaiken kruunuksi tulokoon rakkaus, sillä se tekee kaiken täydelliseksi. Vallitkoon teidän sydämissänne Kristuksen rauha, johon teidät on yhden ja saman ruumiin jäseninä kutsuttu. Antakaa Kris-*

tuksen sanan asua runsaana keskuudessanne. (Kol. 3:12-16).

Tekstikohdassa hyveissä harjaantumisen paikka on seurakunta. Läheisessä yhteydessä tulistutaan, pahoitetaan mieli, asettaudutaan toisen yläpuolelle, jätetään toinen huomiotta jne. Siksi Paavali kehottaa pientä Kolossan seurakuntaa harjoittautumaan yhdessä kohti kristillisen rakkauden mukaista elämää. Toki näitä hyveitä harjoitellaan myös maailman keskellä.

Mutta kristityn elämän malli pitää opetella seurakunnan yhteiselämässä. Niinpä meilläkin tulee olla seurakuntayhteys, jossa voimme opetella kristillisiä hyveitä. Yhteisö on paikka, jossa kasvamme. Mutta koska kyseessä on kristillinen yhteisö, antaa Jumalan sanan lukeminen sen maailmankuvan, joka ohjaa meitä näkemään asiat oikeassa valossa. Jos täytämme itsemme sanalla, alkaa sana näkyä jäsenissämme. Jos täytämme itsemme televisio- tai saippuasarjoilla, alkavat

ne näkyä jäsenissämme.

Kolossalaiskirjeen hyveluettelo ei ole kattava lista ja tässäkin otan esiin kaksi hyvettä, joista ensimmäinen on *sydämellinen armahtavuus*. Kun kohtaamme ihmisiä, jotka tohelivat eri asioissa kuin me itse, tulemme herkästi kylmiksi näitä kohtaan. Heidän virheensä ja taitamattomuutensa on typerää. Kun säitimme mielessämme noita muita, unohtamme taitavasti omat heikkoutemme. Meitä ei ole kutsuttu sättimään, vaan auttamaan toisia; lausumaan rohkaiseva sana, osoittamaan teoillamme, ettemme hylkää. Hyvä harjoitus voisi olla vaikkapa se, että kun toisen tumpelointi ärsyttää, pyrin joka kerta sanomaan hänelle aidosti rohkaisevan sanan.

Toiseksi poimin listalta *nöyryyden*. Nöyryys on oiva esimerkki keskittien hyveestä. Tien toisella puolen on ylpeyden oja ja toisella itsensä vähättelyn allikko. Nöyryyttä harjoittava pyrkii tuntemaan sekä omat vahvuutensa että heikko-

utensa. Hän ei kehuskele osaamisellaan, mutta tarttuu toimeen, kun huomaa, että hänen taitojaan tarvitaan. Hän ottaa kiitoksen ja kehut vastaan vilpittömin mielin. Nöyrää ei haittaa, vaikka joku muu ”olisi parrasvalloissa”. Hyvää nöyryyden harjoitusta voisi olla esimerkiksi se, että seuraavan kerran, kun etsitään tietyn asian osaajaa, ja jos sinä tiedät tehtävän sinulta hoituvan, ilmoittaudut vapaaehtoiseksi ilman vähättelyä ja näennäistä nöyristelyä.

Täydellisen hyveellisiä syntisistä ihmisistä ei ajassa tule, ja vaikka harjoittelumme epäonnistuisi täysin, säilymme silti pelastettuina, kunhan pysymme armovälineiden yhteydessä. Mutta koska seurakunta on Kristuksen ruumis (j. 15), ja sinä olet Kristuksen jäsen, on sinut on kutsuttu katselemaan, millaisia hyveitä Kristus harjoitti. Armovälineiden avulla Kristukseen yhdistettynä sinäkin saat elämäsi Jeesuksen elämästä. Tulokoon siis tämä elämä näkyviin sinun jäsenissäsi.

JUMALA KUULEE SYDÄMEN ÄÄNTÄ

☞ REETTA SYRI

Wille Huuskonen on oppinut, että rukous on sydämen antamista Jumalalle. Raamatun sanan ravitsemina ja Pyhän Hengen johtamina saamme ammentaa rukouksen kaivosta, joka on pohjaton.

- Sellainen oman tien kulkija tai vastarannan kiiski, kuvailee Wille Huuskonen itseään ja hymyilee. Nuori pastori nauttii kiireettömästä pohdiskelusta, eri näkökulmien etsimisestä ja asioiden mittailusta ja tarkkailusta – joskus jopa uuvuksiin saakka. Tämä tiedonhalu ja elämän suuret kysymykset ajoivat nuoren ylioppilaan syksyllä 2005 opiskelemaan teologiaa.

- Mielessä oli paljon kysymyksiä ja ahmin kirjallisuutta vastauksia etsien, Wille kertoo.

Luterilaisuus ei ollut Willelle mitenkään itsensänselvä valinta. Wille ajatteli luterilaisuuden olevan sitä, että jokainen lukee Raamattuaan ja tekee siitä omat tulkintansa.

Vähitellen kuitenkin lute-

rilainen perintö alkoi avautua ja sen myötä Wille koki suurta helpotusta.

- Kaikki ei ollutkaan niin sekavaa kuin kuvittelin vaan oli olemassa julki lausuttu oppi, jota pidettiin totena. Minun ei tarvinnutkaan itse keksiä vastauksia kysymyksiini. Viiden vuoden opiskelun jälkeen Wille valmistui teologian maisteriksi ja 2012 helluntain aattona hänet vihittiin pastoriksi.

PSALMIEN ÄÄRELLÄ

Wille on aito espoolainen, syntynyt ja asunut Espoossa suurimman osan elämästään. Nyt Willellä ja vaimollaan Tanjalla on koti Pohjanmaalla, Seinäjoella, jossa Wille on toiminut ottopastorina eli oman työnsä ohella muutaman vuoden ajan. Willelle tämä järjestely sopii mainiosti.

- Saan käyttää saarnan valmisteluun aikaa ja työskentää pyhän aihetta vähitellen. Luukkaan seurakunta saa Willeltä vilpitöntä tunnustusta.

- Seurakuntalaiset kantavat ihailtavasti vastuuta

ja asiat hoidetaan. Syyttä ei pohjalaisia tunneta talkoohengestään.

- Mutta hiljaisuuteen on vaikea sopeutua, Wille myöntää ja kaipaa pääkaupunkiseudun elämää ja lukemattomia mahdollisuuksia viettää vapaa-aikaa.

Willen käteen tarttui muutamia vuosia sitten ortodoksinen rukouskalenteri, josta Wille innostui. Olisipa meilläkin taskuun mahtuva rukouskirja, jonka voisi avata milloin vain ja missä tahansa, Wille tuumasi Luukkaan seurakunnassa Ristimäen Markkuselle ja pian alkoi tapahtua. Syyslomaviikon 2012 Wille vietti psalmien äärellä ja kirjoitti rukouskalenterin tekstit.

- Psalmi ovat ajatonta lukemista, ne ovat olleet ennen meitä ja jäävät puhuttelemaan ihmisiä meidän jälkeemme, Wille perustelee psalmien valintaa rukouskalenterin pohjaksi.

Joulukuussa Ristimäen Markuksen avustuksella painettiin Taskupsaltari. Sen tarkoituksena on elvyttää psalmirukousta ja madaltaa kynnystä siihen. Kirjasta löytyy jokaiselle viikonpäivälle ja jokaiseen hetkeen psalmi. Willen mielestä kaikki pienetkin apuvälineet, jotka pitävät meitä kiinni Sanassa ovat tärkeitä.

- Pienikin kosketus Sanaan on parempi kuin ei mitään, Wille vakuuttaa.

ANNA TILAA JUMALALLE

Wille on selvästikin rukouksen mies. Mutta mitä se rukous oikeastaan on? Wille

mieltii pitkään.

- Se on sydämen antamista Jumalalle. Aivan niin kuin ehtoollisliturgiassa kehoitetaan: Ylentäkää sydämenne Jumalan puoleen.

- Sorrumme helposti liialliseen yrittämiseen, Wille jatkaa.

- Luettelemme Jumalalle kaikki ne asiat, joiden puolesta pitäisi rukoilla ja hätäilemme unohtimmeko jotain. Rukouksen loppuun huokaamme aamenen ja jatkamme töitä siitä mihin jäämme. Tärkeintä ei kuitenkaan ole se kuinka paljon ehdimme puhua Jumalalle vaan se, että annamme Hänelle tilaa ja pysähdymme pohtiminaan asioita rukouksen hengessä.

- Mietiskely on avainasemassa eikä sitä tarvitse pelätä, Wille rohkaisee. Raamatun Sanalla ravittuina ja Jumalan Pyhän Hengen johtamina saamme antaa rukouksessa ajatuksen kulkea vapaasti. Pyhä Henki tekee kyllä työtään, kunhan annamme siihen luvan.

- On äärimmäisen tärkeää, että meillä on yhteys Sanaan, jottei rukouksemme muutu oman kuvamme kaltaiseksi. Raamatun Sanaan tulee olla meille peilinä, Wille korostaa. Myös pyhyiden kokeminen hermistää ihmisen oikealle tajuudelle, jolloin rukouksessa viipyminen ja mietiskely on helpompaa. Willestä on tärkeää, että messuun tullessaan jokainen saisi kohdata pyhyiden, jota sisimmässään kaipaa. Arkisen ja pyhän erottaminen on tärkeää vaikka niitä yritetäänkin

”Psalmirukous opettaa meitä rukoilemaan yhteisönä. Kristuksen ruumis rukoilee, ja yksityisenä uskovana tunnustan, kuinka oma rukoukseni on vain hitunen, pieni murto-osa seurakunnan koko rukouksesta. Opettelen rukoilemaan mukana, kun Kristuksen ruumis rukoilee. Tämä nostaa minut omien henkilökohtaisten huolteni ja pyyteitteni yläpuolelle, rukoilemaan vapaana omasta itsestäni.”

- Dietrich Bonhoeffer

usein sulattaa yhteen.

Raamatun Sana voi koskettaa meitä monella tavalla: laulujen, kirjallisuuden tai vaikka kuvataiteen kautta kunhan ne ovat Raamatun hengen mukaisia.

– Joskus Raamatun lukeminen voi tuntua vaikealta ja jumittua vaikka sukuluetteloihin. Silloin voi ihan hyvin kuunnella hengellistä musiikkia tai lukea hyvän hengellisen kirjan. Pyhä Henki voi vaikuttaa niidenkin kautta, Wille kannustaa.

Willelle tällainen tärkeä kirja on ollut Cyprianuksen kirja rukouksesta (Cyprianus: Herran rukouksesta). Cyprianus korostaa rukouksen olevan sydämen puhetta Jumalalle ja sisimpämme avaamista Hänelle, jotta Hän voisi vaikuttaa ajatuksiimme ja tunteisiimme. Wille nimeää epäröimättä Cyprianuksen tärkeimmäksi yksittäiseksi rukousopettajakseen.

Meidän ei pidä viskellä rukouksiamme hillittömällä äänellä joka puolelle eikä hokea suurisuisella melkskaamisella pyyntöjä, jotka tulee uskoa Jumalan huomaan sävyisästi. Jumala ei näet kuuntele ääntä vaan sydäntä. (Cyprianus, 16.)

Wille uskoo, että Jumala on antanut toisille suuremman sydämen, jonne mahtuu enemmän rukousaiheita, kun taas toisen sydän täyttyy vähemmästä. Wille rohkaisee kuitenkin olemaan uskollinen niille rukousaiheille, joita Jumala on antanut.

ROHKAIKU RUKOUKSEEN

Wille myöntää, ettei rukouksileminen ole aina helppoa. Epäjärjestelmälliselle miehelle säännöllinen rukouselämä on vaikeaa.

– Mutta yritän tehdä siitä helppoa, Wille hymähtää.

– Yritän hyödyntää kaikki ne hetket, jolloin pää-

sen irtaantumaan informaatiotulvasta ja silloin yritän pohtia ja ajatella asioita rauhassa rukouksen hengessä.

– Vähintäänkin siunaan itseni aamuin ja illoin piirtäen ristinmerkin rintaani.

Wille kertoo saaneensa rukousvastauksia, mutta pitävänsä niitä rukouksen ”alempana tasona”. Paljon suurempi rukousvastaus on se, mitä Jumala sydämessämme tekee. Vaikka se onkin salattua Wille halu-

aa varoittaa vääränlaisesta nöyryydestä.

– Saamme kiittää Jumalaa kaikesta siitä hyvästä, mitä Hän meissä tekee ja hänen hyvistä lahjoistaan.

Wille haluaa rohkaista jokaista kristittyä rukoilemaan.

– Rukous on kaivo, joka ei koskaan tyhjene. Rukouksen aloittamisesta ei kannata tehdä vaikeaa. Esimerkiksi luettuasi tämän artikkelin, voit antaa viisi sekun-

tia Jumalalle ja kysyä, mitä Hän haluaa sinulle puhua.

Wille haluaa vielä korostaa Jumalan Sanan ja sakramenttien merkitystä.

– Ne antavat meille sitä ravintoa, jota tarvitsemme, jonka jälkeen rukous on ikään kuin hengittämistä. Annetaan Pyhän Hengen tehdä työtään. Se on joka päiväistä ja arkista vastaten meidän henkilökohtaisiin tarpeisiimme.

MITÄ LITURGIA ON?

✍️ HARRI HUOVINEN

”Pitääkö jumalanpalveluksen aina olla ’liturginen’? Eivätkö ihmiset muutenkin pidä keskenään erilaisista asioista? Yksi pitää popmusiikista, toinen klassisesta. Joku taas nauttii barokkiajan maalauksista, toinen modernista kuvataiteesta. Eikö samalla tavalla yhdelle saisi sopia tällainen messu, toiselle tuollainen jumalanpalvelus, kolmannelle tällainen hengellinen kokous? Eikö pääasia ole, että sisältö on kunnossa? Kai muoto sitten voi olla mitä kukakin haluaa?”

Oletko kuullut kristittyjen pohtivan tällaista? Taustalla lienee käsitys, että liturgiassa on kyse lähinnä jumalanpalveluksen rituaalisesta muodosta tai ulkoisista seremonioista, ja että siten liturgia on jotakin muuta kuin messun varsinainen sisältö.

Totta onkin, että liturgia liittyy olennaisesti myös jumalanpalveluksen ulkoiseen muotoon. Samalla on tärkeä huomata, että asialla on myös huomattavasti syvempi merkityksensä. Nyt alkavan liturgia-opetusarjan aluksi keskitymme tarkastelemaan, mitä liturgia sanan varsinaisessa merkityksessä on.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Kreikan kielen λειτουργία (leiturgia) merkitsee yleistä työtä, julkista virantoimitusta, tehtävää tai palvelua. Tarkkaan ottaen sana voitaisiin kääntää ”työksi kansan hyväksi” tai ”palvelukseksi kansalle”. Uudessa testamentissa tällä sanalla tarkoitetaan papilliseen virkaan kuuluvia tehtäviä temppeleissä (Luuk. 1:23), jumalanpalvelusta (Hepr. 9:21) tai palvelusta yleensä, esimerkiksi puutteessa olevien auttamiseksi (2. Kor. 9:12).

Kun tällaisesta julkisesta palveluk-

sesta tai tehtävien suorittamisesta puhutaan uuden liiton kristillisen jumalanpalveluksen yhteydessä, on tärkeää kysyä kuka on se, joka jumalanpalveluksessa palvelee? Luterilainen tunnustus vastaa: *Puhutaan nyt liturgias-ta. Tämä sana ei varsinaisesti merkitse uhria, vaan julista palveluvirkaa, mikä sopii*

erin- omaises-ti yhteen meidän käsityksemme kansa: yksi toimii palvelijana suorittaen pyhittämisen ja antaa muulle seurakunnalle Herran ruumiin ja veren samoin kuin yksi palvelija opettaa ja antaa seurakunnan kuulla evankeliumin. Näinhän Paavali (1 Kor. 4:1) sanoo: ”Jokainen pitääköön meitä Kristuksen palvelijoina ja Jumalan salaisuksi-en” - hän tarkoittaa: evankeliumin ja sakramenttien - ”huoneenhaltijoina.” (Augsburgin tunnustuksen puolustus XXIV.80)

JUMALA PALVELEE

Liturgia on palvelusta, jonka kautta seurakunta saa kuulla evankeliumin saarnan ja ottaa vastaan sakramentit.

Tämä viittaa tietenkin seurakunnan paimenen palveluvirkaan. Tästä virasta tunnustus edelleen lausuu: *Jotta saisimme tämän [vanhurskauttavan] uskon, on asetettu evankeliumin opettamisen ja sakramenttien jakamisen virka. Sanaa ja sakramentteja välineinä käyttäen lahjoitetaan Pyhä Henki, joka niissä, jotka kuulevat evankeliumin, vaikuttaa uskon missä ja milloin Jumala hyväksi näkee. (Augsburgin tunnustus V)*

Tämä saattaa kuulostaa siltä, että liturgia on jotakin, mitä seurakunnan pastori tekee. Toki se sitäkin on, mutta vasta toissijaisesti. Liturgisen palveluksen keskuksessa ei nimittäin ole pastori, vaan Jumalan sana ja sakramentit, joiden hoitamista varten Kristus on tämän palveluviran asettanut. Herra on itse asettanut tämän viran, että Hän sen välityksellä voisi jakaa meille armovälineensä, sekä niiden kautta Pyhän Henkensä ja pelastuksen lahjan. Liturgian ydin ei siis ole siinä, mitä me ihmiset messussa teemme Jumalalle, vaan pikemminkin siinä, mitä Kristus itse armossaan tekee ja lahjoittaa meille. Sanassa ja sakramenteissa läsnä oleva Kristus on ensisijainen λειτουργός (leiturgos), pääliturgi ja pyhän palveluksen toimittaja, meidän pelastukseksimme.

Näin liturgiassa ei lopulta ole kyse ainoastaan jumalanpalveluksen ulkoisesta muodosta, vaan mitä syvällisimmässä merkityksessä nimenomaan sen jumaluusopillisesta sisällöstä. Kysymys on Jumalan pyhän evankeliumin ja sakramenttien asiasta. Tämä on kaiken liturgisen elämän tarkastelemisen perusta. Tältä pohjalta voimme myös käydä jatkossa tarkastelemaan, millaisia näkyviä muotoja tämä liturginen palvelus seurakunnassa saa.

VASTUUNKANTAJANA KEHITTYMINEN

✍️ ESKO MURTO

On tärkeää, ettei kristillisen seurakunnan kynnystä koroteta lataamalla vaatimuksia sen suhteen kuinka paljon ja millä tapaa seurakuntalaisten täytyisi osallistua eri palvelutehtäviin tai rahalliseen uhraamiseen. Kristillisen kirkon ytimessä on evankeliumi, joka ei vaadi, vaan lahjoittaa. Kirkon Herra on opetuslastensa keskellä ”se, joka palvelee”. Siksi seurakuntaan ovat tervetulleita myös uupuneet, arat tai kiireiset, jotka eivät pysty suuressa määrin osallistumaan palvelutehtäviin.

Silti kristittyjen on hyvä pohtia, miten yhdessä kasvaisimme kantamaan vastuuta seurakunnan hyvinvoinnista. Käytäntö osoittaa, että kyse ei ole vain siitä, että joku on tai ei ole ”vastuunkantaja”, vaan vastuunkantajanakin on eri tapoja ja tasoja toimia. Tässä hahmotellaan yhdenlainen tapa kuvata kehityskulkua.

1) Osallistuja: ”On mukava kun te järjestätte messuja!”

Mukana ollaan ensisijaisesti vastaanottajan roolissa, saamassa hengellistä hyvää, sosiaalista yhdessäoloa, mahdollisuus rauhoittua yms. Tässä vaiheessa kristitty on eräänlainen hengellisten palveluiden kuluttaja. Seurakuntaan viitataan sanoen ”te” - eli seurakunta on joku/jotkut muut kuin ko. ihminen itse. Hän käy seurakunnassa, ehkä hyvinkin säännöllisesti, mutta ei varsinaisesti ajattele kuuluvansa seurakuntaan.

2) Harrastaja: ”Voin tehdä jotain, jos löytyy joku homma joka on sydäntä lähellä.”

Näkökulma seurakuntaan jäsentyy yhäkin pitkälti sen kautta, mitä tarpeita omassa elämässä on, ja miten seurakunta voi niihin vastata. Mukaan on kuitenkin tullut halu osallistua tekemiseen, koska sillä tapaa seurakuntaelämä voi olla itsellekin palkitsevampaa. On hauskaa tehdä jotain - siksi teen.

3) Toteuttaja: ”Sanokaa mitä tarvitsee tehdä, niin kyllä minä tulen mukaan tekemään.”

On tapahtunut siirtymä hengellisestä kuluttajasta vastuunkantamisen puolelle. Vastuunkantamisen (joka toki jatkuu!) rinnalle on syntynyt ymmärrys siitä, että seurakuntaelämä ei pyöri ilman yhdessä tekemistä. Tällöin ihminen on valmis tekemään myös sellaisia juttuja, jotka eivät tunnu kamalan kivoilta ja jännittäviltä, mutta jotka kuitenkin täytyy jonkun tehdä. Seurakunta ei ole enää ”te” vaan ”me”.

4) Vastuunkantaja: ”Sovimme tiimin kanssa että hoitamme homman näin...”

Toteuttavan työn rinnalle on kasvanut halu kantaa vastuuta kokonaisuuksista. Kyse ei ole vain oman tontin hoitamisesta, vaan vastuuta kannetaan laajemmin ja pitkäjänteisemmin. Miten meidän tiimimme onnistuu tässä kokonaisuutena? Onko tekijöitä minun lisäksi tarpeeksi? Tarvitseeko joku minun tukeani? Mukaan tulee myös kehittävä asenne. Voitaisiko tämä asia hoitaa paremmin? Voisinko pyytää uusia ihmisiä mukaan tekemään?

5) Pylväs: ”Meidän seurakunnassammehan voitaisiin...”

Vastuunkannon näkökulma laajenee. Oman tiimin ohella mielessä on seurakunnan kokonaisuus ja eri palikoiden yhteen sopiminen siinä. Kun seurakunnan päämäärä ja toimintatavat hahmottuvat, ajatteluun tulee mukaan myös rakentavaa kriittisyyttä. Edistääkö tämä meidän missiotamme? Pitäisikö tehdä joitain muutoksia? Kohtaamisten kautta juurrutetaan seurakunnan toiminta-ajatusta muidenkin pariin. Samalla mielessä on kirkollinen tilanne laajemminkin: miten meidän seurakuntamme suhteutuu muihin hiippakunnan seurakuntiin? Miten kannamme vastuuta myös naapureista?

Tällaisen hahmottelun tarkoitus ei tietenkään ole arvottaa ihmisiä tai jakaa seurakuntalaisia hyviin ja huonoihin kirkkovieraisiin. Kyse ei ole ihmisten luokittelusta, vaan yhdestä tavasta kuvata prosessia, kehityskulkua jossa kukin on siinä vaiheessa johon Herran armosta on sillä hetkellä päätytty. Vaiheiden kuvaileminen voi kuitenkin auttaa hahmottamaan vastuunkantamisen joitain puolia, ja rohkaista kasvamaan siinä.

Tällainen kuvaaminen lähestyy vastuunkantoa yhteisen tekemisen kautta, mikä on yksi, mutta ei tokikaan ainoa tapa kantaa vastuuta. On monia armolahjoja ja palvelemisen tapoja, joiden kautta Jumala muiden katseilta piilossa rakentaa kirkkoaan – esimerkiksi sinnikkäiden esirukoilijoiden tai kahdenkeskisten rohkaisevien keskustelujen kautta. Vastuun kantaminen ei ole aina ja pelkkää vapaaehtoistyötä, vaan ennen muuta sitoutumista seurakuntaan ja kanssaseurakuntalaisiin, seurakunnan missioon ja seurakunnan tunnustukseen.

ARISTARKUS - YSTÄVYYTTÄ LOPPUUN ASTI

☞ JUHANA POHJOLA

Aristarkuksen nimi mainitaan viisi kertaa UT:ssa. Jos miehen kutsumus ja luonne pitää tiivistää yhdellä sanalla, niin se on kreikan prepositio *syn* eli kanssa, yhdessä, luona. Aina kun miehen nimi mainitaan, niin hänet kuvataan *syn*-kristityksi. Aristarkus oli ystävä ja taistelutoveri, joka ei väistynyt eikä jättänyt Paavalia yksin missään vaiheessa. Hän pysyi apostolin luona, kanssa ja vierellä loppuun asti.

TESSALONIKASTA EFESOOON

Aristarkus oli kotoisin Tessalonikasta (Apt.20:4). Sinne Paavali oli perustanut seurakunnan 2. lähetysmatkallaan n. vuonna 50. Häneen sopii Paavalin todistus seurakunnasta: ”Kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan niin kuin se totisesti on, Jumalan sanana” (1.Ts.2:13). Hän varmasti oli paikallisen seurakunnan kantavia voimia. Perusopetuksensa hän sai Paavalilta ja Timoteukselta (1.Ts.3:2).

Ensi kertaa kohtaamme hänet Paavalin matkaseurueessa n. vuonna 56 Efesoksessa, Rooman valtakunnan yhdessä keskuksessa. Hän on se mies, joka seisoo 25000 istuinpaikkaisen teatterin edessä Artemiksen suuruutta huutavan kansajoukon raivon ja pilkan kohteena. ”He ryntäsivät kaikki yhdessä näytelmäpaikkaan ja tempasivat mukaansa Gaiuksen ja Aristarkuksen, kaksi makedonialaista, jotka olivat Paavalin matkatovereita (*synekdeemos*)” (Apt.19:29). Paavali muistelee tuota tilannetta yli voimien käyväenä rasituksena. Kuolema näytti jo varmalta. Se opetti varmasti Aristarkukselle Paavalin tavoin, ettei omiin mahdollisuuksiin ole luottamista vaan Jumalaan, joka kuolleetkin herättää (2.Kr.1:8-).

KESAREASTA ROOMAAN

Paavalin lähtiessä viimeistä kertaa kohti Jerusalemia Aristarkus seurasi (*synepomai*) jälleen opettajaansa (Apt.20:4). Hän samalla edusti omaa Tessalonikan seurakuntaansa. Paavalihan toi lähetysseurakunnissa keräämänsä lahjan Jerusalemin köyhien hyväksi (Apt.24:17). Aristarkus omalla läsnäolollaan rakensi näin yhteyttä juutalais- ja pakanakristittyjen välillä.

Jouduttuaan pidätetyksi ja kahdeksi vuodeksi vankeuteen Kesareassa (n.58-60) Paavali sai tukea ja apua myös Aristarkukselta. Kukaan ei ole niin vahva, ettei tarvitsi toisen kristityn kuuntelevia korvia ja rohkaisevaa suuta. Salliessaan vankeuden Jumala kuitenkin kannatteli Paavalia tämän yksinäisyydessä. Hän toimi Jumalan laupeuden välikappaleena. Hän oli myös välikäsi Paavalin ja ulkomaailman välillä vieden ja tuoden uutisia. Todennäköisesti juuri Kesareassa kirjoittamissaan kirjeissä Kolossaan ja Filemonille Paavali mainitsee Aristar-

kuksen vankitoverina (*synaixmalootos*) (Kol.4:10) ja työtoverinaan (*synergos*) (Fil.24.).

Viimeisen kerran tapaamme Aristarkuksen jälleen matkalta. Paavalia viedään vangittuna Roomaan. ”Lähdimme merelle, ja seurassamme (*syn* heemin) oli Aristarkus.” (Apt.27:2). Tämä mies oli lyöttäytynyt jälleen Paavalin mukaan. Hän ei häpeä olla vangitun ystävä. Hän ei laske kuinka monta vuotta on apostolin seurassa jo kulunut. Hän ei pelkää jakaa samoja ahdistuksia ystävänsä kanssa. Perimätieto kertoo, että Aristarkus kulki Paavalin kanssa saman tien loppuun asti: mestauslavalle Roomassa keisarin Neron vainoissa n. 64-65. Aristarkuksen elämä piirtää esille sen uskollisuuden ja rakkauden, jonka Pyhä Henki voi sanan kautta synnyttää meissä. Se oli uskollisuutta Herralle, tehtävälle ja ystävälle. Sillä hänellä oli *syn*-Herra. Kristus oli aina luona, vierellä ja kanssa uskollisesti loppuun asti.

Nimi Aristarkus tarkoittaa ”paras-ta hallitsijaa, ruhtinasta”. Ehkä nimi kuvastaa vanhempien suuria toiveita pojastaan. Hänestä tuli hallitsijan sijasta palvelija. Häntä ei pidetty kansan valiona vaan koki häpeällisen lopun. Tälle maailmalle hän oli surkimus. Mutta koska hän ei ollut vain Paavalin vaan sen ainoan Parhaan Elämänruhtinaan palvelija, Aristarkuksen elämä ja nimi *syn*-kristittyinä saa suuremman täyttymyksen. ”Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää (*suzao*); jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita (*sumbasileuoo*)” (2.Tim.2:11).

NIIN KUIN SE KIRJOITETTU ON, NIIN SE MYÖS PAIKKANSA PITÄÄ

ANSSI SIMOJOEN 70-VUOTISJUHLAKIRJA

✍️ SAKARI KORPINEN

Suomen evankelisluterilaisen kirkon piispat ovat kesän lopulla julkaisseet teesejä kristittyjen yhteydestä. He kutsuvat ja kannustavat nyt julkistetuilla teeseillään avoimeen keskusteluun. Ehkä tähän uuteen avaukseen ovat ajaneet yhä synkkenevät tilastot? Joka tapauksessa tästä on iloittava, sillä kirkossa on hallinnut viime vuosikymmenet suoranainen vaientamisen kulttuuri kurinpitöasiamiesten häärimisistä ja käräjöintejä myöten. Ajankohtaisissa kysymyksissä tunnustusrintama on ilman mitään jumaluusopillisia keskusteluja tyrmätty ”pienen, mutta äänekkään ryhmän” toiminnaksi. Viime vuosina onkin tullut selväksi, etteivät piispat tuomiokapituliensa kanssa välitä teologiasta, vaan torjuvat ’puhtaasti hallinnollisesti’ raamatullis-tunnustuksellisen kirkkokansan pappeineen. Kiusaus tällaiseen toimintaan lienee myös siksi, että popularisoitunut media ymmärtää paremmin hallinnollisia, lainopillisia tai psykologisia hienouksia kuin Kristuksen ja hänen pyhiin apostoliensa selvää ja yksinkertaista puhetta. Mutta onko näin saatu kirkkoa sellaiseen kuntoon, että Pyhä Henki sanoo aamenensa? Olisiko nyt aika keskustella pyhän Raamatun ja tunnustuksemme tiekartasta?

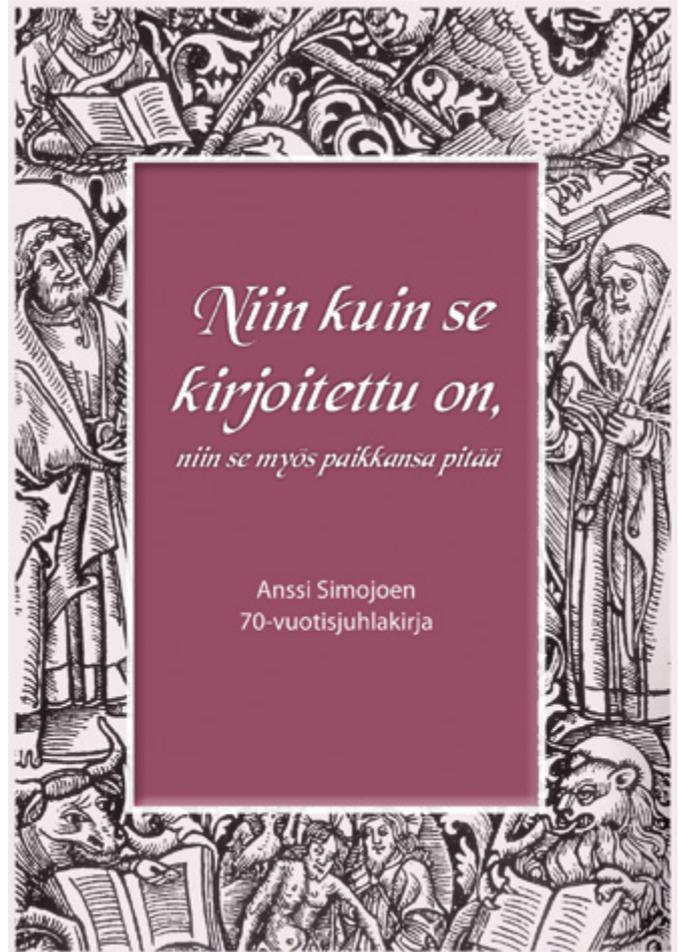
TÄSSÄ ON NYT KESKUSTELUN AVAUS

Piispojen teisien julkistamisen aikana on julkaistu pastori, TT Anssi Simojolle omistettu juhlakirja, jossa on jubilaarin vuosien mittaan itsensä tekemiä sekä monien hänen ystäviensä ja taistelutoveriensa kirjoittamia artikkeleita. Kaikissa niissä keskustellaan avoimesti ja selvitetään, miksi Kristuksen kirkon työn on alettava kirkon aidoista perustuksista ja pitäydyttävä niihin. Suomi pakanallistuu kovaa vauhtia, mutta Kirkon vuosituhantisen sisällön rohkea tutkiminen ja tunnustaminen avaavat kuitenkin näköalat uusiin mahdollisuuksiin. Kirja valottaa merkittävän kirkollisen keskustelijan ja lähetyssaarnaajan monipuolisen elämäntyön kautta sitä, miten tunnustuksellinen luterilaisuus on elinvoimaista.

Kirkon hallinto monine elimineen on kehitellyt vuosikymmenet kansallista uskonto-ideologiaa. Se on merkinnyt lähinnä seurakuntalaisten aktivoimista erilaisiin yhteiskunnan hyviin hankkeisiin, arvokeskustelun virittämistä tai uskonnollista sisällön tuottamista. Mutta onko näin saatu satoa taivaan laareihin? Anssi Simojoen juhlakirjan monet syvälliset artikkelit auttavat etsimään ulospäystä luterikunnan rappiosta. Kaikki palautuu lopulta kysymykseen: Onko todella niin kuin se on kirjoitettu?

MITÄ KYVYTTÖMYYYTÄ?

Olemme kaikki herätysliikkeitä myöten hämmentyneitä sekularisaation voimasta. Olisiko nyt vihdoin aika keskustel-

la opillisesta yksimielisyydestä ykseyden edellytyksenä? Kansankirkon piispat sanovat teeseissään, että ”yhteyden uhkana eivät ole erimielisyydet vaan kyvyttömyytemme tulla niiden kanssa toimeen”. Tähän luontaiseen kyvyttömyytemme tuo avun vain Kolmiyhteinen Jumala itse, sillä ”Niin kuin se kirjoitettu on, niin se myös paikkansa pitää”. Juhlakirjassa kerrotaan puhuttelevasti, miten näillä kirjan nimeksi otetuilla sanoilla johdatti suomalainen sotilas epäuskon kiusauksissa ja synnin syytöksissä olevaa toveriaan lähtemään ajasta iankaikkisuuteen.

Kirjan ovat toimittaneet pastori, TL Sakari Korpinen, hiippakuntadekaani Juhana Pohjola ja pastori Tapani Simojoki.

Kirjaa on saatavana Lähetyshiippakunnan kansliasta hintaan 30€ (+ postituskulut). Tilaukset osoitteesta kanslia@lhpk.fi tai puhelimitse 050 5225 855.

INTERVJU MED OTTO GRANLUND

≡ NIKLAS ANTONSSON

Otto Granlund är nyvigd präst inom Missionsstiftet. I denna artikel erbjuds läsaren en möjlighet att bilda sig en uppfattning om vem Otto är och hur han ser på sin tjänst som präst.

Otto är 26 år och bosatt i Åbo, där han också tjänar som präst:

- Jag arbetar i både S:t Gabriels och S:t Paulus församlingar, men har ett huvudansvar i S:t Gabriels församling, som är stiftets svenskspråkiga församling i Åbo. I församlingen har jag varit medlem sedan starten 2011, och har alltså sedan slutet av maj månad i år verkat där som präst. Det är förstås speciellt att vara präst i samma församling som jag varit lekman i, men förändringen har i detta avseende gått smärtfritt och församlingen har hanterat den på ett bra sätt.

Otto är uppvuxen i Helsingfors och blev aktivt troende och delaktig i kyrkans verksamhet efter skriftskolan genom Markus församling. År 2006 kom han till Åbo för att studera teologi.

- Att jag skulle bli präst har inte varit någon självklarhet, utan något som har vuxit efterhand, då jag insett att det är på detta sätt Gud har satt mig att tjäna honom och hans församling. Ansvar, både inför Gud och människor, har ibland känts skrämmande. Så även att gå in i någonting som är nytt och okänt för mig. I och med att det fanns ett konkret behov i Åbo,

en yttre kallelse, blev dock en tjänst som präst helt naturlig.

SOM PRÄST BLAND SVENKSPRÅKIGA

Eftersom det framför allt är i en svenskspråkig kontext som Otto kommer att arbeta i ser han speciella utmaningar med detta:

- I Svenskfinland har det kyrkliga läget en längre tid varit dåligt, vilket har fått konsekvensen att många människor, vant sig vid att

inte fira söndaglig gudstjänst. Man har helt enkelt inte haft någonstans att gå till. I min tjänst har jag möjligheten och privilegiet att visa på hur viktig och värdefull den söndagliga mässan är för den enskilde kristne, men också för hela Kristi kyrka. Det är ju genom nådemedlen, som erbjuds i mässan, vi byggs upp. Dessutom är det i mässan som Guds församling kommer samman och den kristna gemenskapen stärks.

Svenska är ett av Finlands två officiella språk. Trots det talar en mycket liten minoritet av befolkningen svenska och att språket ska behålla sin starka lagstiftade ställning ifrågasätts alltmer. Behövs det verkligen gudstjänster på svenska i Finland?

- Ja absolut, där det finns svenskspråkiga finns det också ett behov av svenskspråkigt arbete. Så enkelt är det.

Kan det svenskspråkiga

arbetet i Finland spela någon särskild roll i förhållandet till Missionsprovinsen i Sverige, utifrån den språkliga gemenskapen?

- Vi måste komma ihåg att den finlandssvenska verksamheten inom Missionsstiftet, trots den språkliga gemenskapen med vårt västra grannland, är ett arbete i Finland för Finland. Däremot ser vi oss gärna som en länk mellan Sverige och Finland, då vi har mycket gemensamt vad gäller kultur och språk. Missionsprovinsen i Sverige har ju historiskt sett varit en förutsättning för hela Missionsstiftets verksamhet i Finland. Vi kan från vår sida försöka dela med oss och uppmuntra till frimodigt

församlingsbyggande. Hur som helst kan vi inte undvara varandra.

KRAFT FÖR TJÄNSTEN

Som präst förväntas man undervisa, predika och i olika sammanhang vara beredd att tala och ge sina bröder och systrar manna på vandringen mot himmelen. Hur gör man för att själv få påfyllning och kraft att ge vidare?

- I Åbo har jag den förmånen att jag varannan söndag får vara på den mottagande sidan, eftersom jag och församlingarnas andra pastor, Sebastian Grünbaum, alternerar växelvis. För övrigt är stödet från just Sebastian, som har några års erfarenhet, också vik-

tigt. Vidare blir jag uppbyggd dels genom prästkollegiets skype-samtal och dels genom stödet och uppmuntran från biskopen. I bokform försöker jag även förkovra mig genom såväl teologisk litteratur som uppbyggelselitteratur.

TVÅ SPRÅK – EN HERRE

Otto har fått en tvåspråkig uppfostran och kommer att tjäna på båda språken:

- Jag är väldigt glad att jag får arbeta också på finska, dels i Åbo i S:t Paulus församling, men också i Loimaa, där vi sedan den 17 juni i år firar veckomässa. Arbetet är alltså ett helt nystartat och vi hoppas att det ska bära frukt så småningom. Att få arbeta i de

bägge språkfärderna berikar, men historiskt finns det en hel del skillnader när det gäller kultur och andlig fromhet mellan svensk- och finskspråkighet. Den finlandssvenska fromheten har varit väldigt avskild från det övriga Finland, bland annat på grund av att man har haft en helt egen stiftsorganisation, Borgå stift, sedan nästan hundra år tillbaka i tiden. Skillnaden kulturellt sett kommer alltid att bestå, men jag anser det vara viktigt att visa på det som vi har gemensamt och hitta former för det. Ytterst handlar det om att vi bekänner en och samma Herre, och det oberoende av kultur eller språk.

DEN GODA FRUKTEN – UTDRAG UR PREDIKAN PÅ TREENIGHETSSÖNDAGEN

Så hur är det ställt med oss? Hör vi till dem som gjort vad gott är, eller vittnar våra liv något annat?

För det första är det värt att påpeka att ingensans i texten (Joh. 15:1-10) hittar vi en uppmaning att vi skall bära god frukt. Även om det står mycket om frukten så säger vingårdsmannen i inget skede till grenarna: "Bär frukt, eller så kastas ni i elden!" Vinstocken säger inte heller till sina grenar: "Bär frukt, eller så faller jag bort er!" Vi hittar inget sådant i texten. Grenarna förefaller vara rent ut sagt passiva, och det som framför allt poängteras angående dem är deras fullständiga beroende av vinstocken och vingårdsmannen. "Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv, utan endast om den förblir i vinstocken, så kan inte heller ni det, om ni inte förblir i mig."

Gärningarna är inte betydelselösa, som vi har kunnat konstatera tidigare, men Jesus framhåller att "utan mig kan ni ingenting göra." Vi kan i någon mån i egen kraft förbättra vårt beteende. Vi kan i varierande grad kontrollera tungan, och den som är riktigt skicklig kanske lite grann kan kontrollera sina tankar. Men god frukt – sådan som behagar Fadern – kan en gren som inte är fast i vinstocken inte bära, fastän den på alla andra sätt skulle vara världens bästa och finaste gren.

Många kristna bekymrar sig över att livet inte

verkar bära god frukt. De tycker sig inte se mycket av Andens frukter i sitt liv. Lätt blir det så att fokus så att säga fastnar på fel ställe, på trons följder i stället för trons källa. "Förbli i mig, så förblir jag i er." "Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra."

Hur är det som vi kan förbli i Kristus? Jesus säger: "Ni är redan nu rena i kraft av det ord som jag har talat till er." Det Guds ord som blivit predikat för oss skapar tro i oss, liksom också när ordet med dopvattnet förenar oss med Kristus. Grenarna är fysiskt fast i vinstocken, och nattvarden är på samma sätt en fysisk förening med Kristus.

Här skall vårt fokus ligga. Här finns också löftet om att "Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt". Är vi i Jesus, då bär vi frukt. Då äger vi syndernas förlåtelse och Jesu gärningar, med vilka han har uppfyllt lagen. När Gud ser på oss ser han alltså Jesu gärningar.

När vi hamnar i tvivel och ångest skall vi därför inte fästa vår uppmärksamhet på den frukt som vi inte kan se i vårt liv eller som inte finns där. Den kommer inte dit fastän vi skulle stirra en hel livstid. Vi får i stället vända blicken mot Kristus och de ställen där han med säkerhet lovat vara, i hans heliga nådemedel.

AFGANISTAN – VIERAANVARAISUUDEN, KYYNELTEN JA MARTTYYRIUDEN MAA

≡ HARRI LAMMI

Kaksi suomalaista kristillisen avustusjärjestön työntekijää ammuttiin raa'asti heidän ollessaan paikallisessa taksissa työmatkalla. Ammattimaisella raakuudella laukaukset ammuttiin moottoripyörän päältä ja he kuolivat matkalla sairaalaan. Miksi heidät surmattiin? Miksi he ylipäätään lähtivät sinne? Kannattaako lähetystyötä tehdä jos kerran se voi maksaa henkesi? Moni pohtii näitä kysymyksiä.

Tunsin surmatut työntekijät hyvin koska olimme tehneet työtä samassa järjestössä vuosia. He molemmat olivat äärettömän sitoutuneita työhönsä ja kokivat Jumalan kutsun ja johdatuksen elämässään hyvin selkeästi. Tiedän, että he molemmat olivat myös laskeneet kustannukset tästä jalosta kutsumuksesta (Luuk 14:28-30). Heillä oli vastustamaton halu palvella afgaaneja omilla lahjoillaan, koulutuksellaan ja rukouksin. Tiedän, että monet sadat afgaanityötoverit, potilaat, asiakkaat ja muut lähimmäiset itkevät sydämessään heidän menetystään.

MITÄ TYÖTÄ HE TEKIVÄT?

Toinen surmatuista oli viime vuosina tehnyt työtä Afganistanille hyvin tarpeellisessa mielenterveysprojektissa, jossa koulutettiin afgaanisairaanhoidajia, kylätyöntekijöitä ja myös lääkäreitä kantamaan vastuuta mielenterveydestä eri tasoilla. Toinen työntekijöistä oli palvellut kansainvälisen organisaation talousosastolla, aluejohtajana ja kyläyhteisön kehitysprojektin johtajana. He kristittyinä palvelivat käytännön ammateissaan, Sanalla ja työllä (Kol 3:16). Lisäksi heidän hiljaiset esirukouksensa kantoivat monien taakkojen ja murheiden murtamia lähimmäisiä.

Afganistan on islamilainen maa, jossa 99,9 % väestöstä on muslimeja. Maa on yksi vieraanvaraisimmista tällä Jumalan luomalla maapallolla. Mutta maassa on myös suuri määrä erilaisia rikollis- ja ääri-islamilaisryhmiä omasta takaa ja naapurimaista. Veriset

sodat ja valtataistelut ovat vuosisatoja hallinneet tämän eri heimoihin jakautuneen maan ihmisten elämää.

Emme ehkä koskaan saa varmuudella tietää syytä heidän surmaamisensa. Kristillinen järjestö, jossa he tekivät työtä, tunnettiin laajalti. Tämä saattoi olla heidän surmaamisensa syy. Syynä saattoi myös olla islamilaisen ääriyhmien ulkomaalaisia kohtaan osoittama yleinen vihamielisyys. Voi myös olla, että se käytännön palvelutyö mielenterveyden alalla oli alkanut vaikuttaa laajemmin läntisessä Afganistanissa ja hädänalaiset ihmiset saivat apua moniin ongelmiin. Islamilainen maailma pelkää kristillistä lähetystyötä koska sen uskonnolliset johtajat uskottelevat kansalle, että kristityt rahaa ja etuisuuksia antamalla vetävät muslimeja pois islamista kristinuskoon

MITÄ LÄHETYSTYÖ ON?

Kristillinen lähetystyö islamilaisissa maissa on hyvin paljon diakoniaa, käytännön palvelua. Todistus Kristuksesta voidaan antaa kahdenkeskisissä keskusteluissa mutta ei julkisessa julistuksessa. Islamilaisessa maailmassa asuu eniten juuri niitä lähimmäisiä, jotka ovat vähiten kuulleet evankeliumia. Vain 2 % lähetystyöntekijöistä on näissä maissa.

KANNATTAAKO LÄHETYSTYÖ JOS SE JOHTAA MARTTYYRIUTEEN?

Tämä kysymys on aina ollut ajan-kohtainen kristilliselle seurakunnalle, myös vuonna 2014. Kysymys ei ole Uuden Testamentin mukainen sen vuoksi, että se vaivihkaa kyseenalaiseksi todistuksen evankeliumista Jeesuksesta. Marttyyri sanana tarkoittaa todistajaa. Marttyyri todistaa Sanalla ja työllä siitä, että Jumalan Poika Jeesus Kristus on kuollut meidän kadotettujen ihmisten tähden hirmuisen kuoleman ristillä, ja lepyttänyt Jumalan vihan jonka alla me olemme.

Lähetystyön historiaa kirjoitetaan vielä meidän aikanakin Jumalan Sa-

nalla, evankeliumin uskosta pulpuavalla lähimmäisen rakkaudella ja veritodistajien (marttyyrien) verellä. Hintana, jonka nämä uskon sisaret maksoivat, on siis kallein ja jaloin mitä kristityn osaksi voi tulla. Heidän elämäntyönsä tuli kruunatuksi Jeesuksen kauniilla Nimellä ja ansiolla. Meillä on kuitenkin murhe, ikävä ja tuska. Rukouksissamme muistamme heidän omaisiaan ja lähimpiä ystäviään. Heillä on nyt suurempi ilo Taivaallisen Isän ja Vapahtajan Jeesuksen kanssa ollessaan kuin yksikään meistä ajatella voi. *Jumala siellä omillensa suo riemun runsaimman. Ken uskois autuutensa niin suuren olevan* (VK 620:9). Näistä uskon sisarista voimme sanoa myös Danielin kirjan tavoin: *Ja taidollisen loistavat, niin kuin taivaanvahvuus loistaa, ja ne, jotka monta vanhurskauteen saattavat, niin kuin tähdet, aina ja iankaikkisesti* (Dan 12:3)

Kristillisenä seurakuntana joudumme katsomaan omaa todistajan tehtäväämme Herramme Jeesuksen seuraajina, rukoilemaan Jumalalta armoa saada pysyä uskollisina loppuun asti ja pyytämään Pyhän Hengen uudistusta etteivät tämän maailman meno ja arvomaailma saisi viedä meitä mukanaan, vaan että sydämemme ja henkemme saisivat uudistua ja elämme saisi olla niin täällä Suomessa kuin lähetystyössäkin *ruumiimme antamista eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi* (Room 12:1). Meidän uhrimme ei kuitenkaan ole Jumalan vihaa lepyttävää uhrautumista eikä syntejä sovittavaa uhrautumista, vaan Herran Jeesuksen täydellisen uhrin vaikuttamaa hedelmää, ”ansiotonta palvelua”. Vain 2 % lähetystyöstä on suunnattu maihin, joissa on vähiten kuultu evankeliumia. Voisiko seurakunnalla olla kalliimpaa tehtävää, kuin rukoilla ja lähettää ”Sanan ja työn” miehiä ja naisia näiden lähimmäisten luokse?

Hänen välityksellään luotiin kaikki, kaikki mitä on taivaissa ja maan päällä, näkyvä ja näkymätön, valtaistuimet, herruudet, kaikki vallat ja voimat. Kaikki on luotu hänen kauttaan ja häntä varten. Hän on ollut olemassa ennen kaikkea muuta, ja hän pitää kaiken koossa. (Kol 1:16-17)

Länsimaisen ihmisen käsitys maailmankaikkeuden synnystä ja olemuksesta on muuttunut viime vuosisatoina. Nykyisin meistä suomalaisistakin suuri osa pitää maailmaa itsestään syntyneenä, sattuman ja luonnonvalinnan ihmeellisenä lopputuloksena. Kristillisillä kirkkoilla on ollut ongelmia vastata tähän peruskomusten muutokseen. On hiljaksen myötäilty ja pistetty päätä pensaaseen – tai sitten käyty raivokkaaseen hyökkäykseen epäoleellisia asioita vastaan. Tiede ja usko on saatu näyttämään toistensa vastakohdilta. Näin ei aiempina vuosisatoina ollut, eikä näin pitäisi olla nytkään. Yhtenä syynä tähän poteroihin kaivautumiseen on se, ettemme kristittyinä useinkaan ole tietoisia omista peruskomuksista. Millainen käsitys meillä itsellämme on Jumalasta maailman luoja ja ylläpitäjänä? Ja mitä Raamattu asiasta opettaa?

Paavalin Kolossalaiskirjeen alkuosaan on nyky-kristitynkin helppo yhtyä: Jumala on luonut maailman Poikansa välityksellä. Usein tulkitsemme tämän kuitenkin niin, että Jumala rakensi ikään kuin mahtavan kellokoneiston ja laittoi sen käyntiin – mutta ei tämän jälkeen juuri puutu sen toimintaan kuin poikkeustapauksissa. Tällöin unohdamme opetustekstimme viimeisen lauseen: ”ja hän pitää kaiken koossa”.

Jumala ei ole vain kaikkeuden luoja, vaan myös sen ylläpitäjä: ”Poika on Jumalan sädehtivä kirkkaus, hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea olemassa olevaa sanansa voimalla.” (Hebr 1:3) Jo kirkkoisä Augustinus kysyi: ”Voisiko maailma pysyä pystyssä silmänräpäystäkkään, jos Jumala lakkaisi sitä hallitsemasta?” Vastaus on: ei voisi! Ei ole olemassa mitään itsestään rakkautta kellokoneistoa, vaan kaikki on Jumalan vaikutusta. Hän itse saa kaiken aikaan, hän itse pyörittää jokaista elektronia jokaisen atomiytimen ympäri. Luominen on siis edelleen jatkuvaa toimintaa: Luojamme on kuin taidemaalari, joka maalaa jatkuvaa maalausta kolmiulotteiselle kankaalle ja saa aikaan siinä tapahtuvat liikkeet. Jos Maalari laskee siveltimensä, piirroksot eivät liiku itsestään.

Miksi sitten on tärkeää ymmärtää oikein Jumalan olemus kaikkeuden ylläpitäjänä? Koska tämä on avain monen näennäisen ristiriidan ratkaisuun tieteen ja uskon välillä. Tällöin ymmärrämme, etteivät ns. fysiikan lait ole lakeja sinänsä vaan ”Jumalan toimintatapoja”, jotka kuvaavat Maalarin yleistä tapaa maalata. Herramme on myös täysin vapaa muuttamaan toimintatapojaan totutusta. Tällöin puhumme ihmeestä. Sinällään ihmeissä ei ole mitään erityistä, koska ihmetapahtumien ja ns. normaalien tapahtumien syy ja vaikuttaja on sama. Ihmeestä tekee ihmeen lähinnä sen odottamattomuus ja vaikutus toiminnan kohteena olevaan ihmiseen. Kuten Jeesuksen maallisen elämän aikana, nykyisinkin ihmeet voivat vahvistaa uskoamme ja todistaa Jumalan kirkkaudesta.

Itselleni kellokoneiston harhasta pääseminen oli vapauttavaa. Kristittyinä lääkärinä minun ei tarvinnut enää asettaa ihmeparantumista ja parantumista lääkkeiden kautta vastakkain – koska kyse on samasta Jumalan toiminnasta! Sain rukoilla potilaan puolesta ja hoitaa häntä lääketieteen käytäntöjen mukaisesti, mutta samalla sain jättää rukouksiin vastaamisen ja hoitojen vaikuttavuuden Herramme huoleksi. Emme siis ole tahdottomia rattaita, joita kellokoneisto pyörittelee, vaan Kristuksen omina saamme jäädä Jumalan kaikkivaltiuuden ja rakkauden varaan: ”Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?” (Room 8:31-32)

Pekka Puustinen

OMAA SEURAKUNTAA RAKENTAMASSA LOIMAALLE

OTTO GRANLUND

Lähtyshiippakunnan viikkomes-
suja on Loimaalla ruvettu viet-
tämään kesäkuussa suunnilleen
kahden viikon välein. Mukana messu-
jen järjestelytehtävissä on Lohtanderin
perhe, joka on myös nähnyt messuyh-
teisön syntymiseen johtamiseen kehi-
tyksen eri vaiheet.

Lohtanderit eivät kuitenkaan alun
perin ole kotoisin Loimaalta. Sekä
Henrik että Annukka tulevat Itä-Suo-
mesta, Henrik Valtimolta ja Annukka
Nilsiästä. Uuden vuosituhaten alku-
puolella he kuitenkin löysivät tiensä
Loimaalle, missä Annukalle avautui
työpaikka. Loimaalla asuessaan per-
heeseen on syntynyt viisi lasta, neljä
tyttöä ja yksi poika.

ILMAN OMAA MESSUYHTEISÖÄ LOIMAALLA

Lohtanderin perheen muuttaessa Loi-
maalle paikkakunnalta ei löytynyt sel-
laista jumalanpalvelusta, johon he oli-
sivat hyvällä omallatunnolla pystyneet
osallistumaan. Jo varsin varhaisessa
vaiheessa alkoivatkin keskustelut
muutaman muun perheen kanssa siitä,
että Loimaalle voisi perustaa messu-
yhteisön vaikkapa Luther-säätiön alai-
suudessa. Säätiön toiminta oli tullut
Lohtandereille pikku hiljaa tutum-
maksi muun muassa Henrikin veljen
kautta.

Messuyhteisön perustaminen ei
kuitenkaan Loimaalla onnistunut vie-
lä viime vuosikymmenen puolivälis-
sä. Siksi Lohtandereille tulikin tavak-
si matkata sunnuntaisin Turkuun asti.
Näin Lutherin kirkon messuyhteisö
tuli heille tutuksi. Henrik painottaa
kuitenkin, että näin pitkän matkan te-
keminen joka sunnuntai voi monel-
le perheelle olla varsin haasteellista,
minkä vuoksi omaa yhteisöä Loimaal-
le edelleen tarvittiin.

Turun Pyhän Gabrielin seurakun-
nan alettua viettää myös suomenkie-
lisiä messuja keväällä 2013 syntyi
myös ajatus siitä, että Loimaallakin

Kuvassa vasemmalta Onni, Heidi, Elsa Annukan sylissä, Helmi edessä ja
Hilda Henrikin sylissä.

vihdoinkin voitaisiin ruveta viettä-
mään messua. Toiminta alkoi jo
seuraavana syksynä Kirkon seitsemän
tuntomerkinä -kurssin muodossa, min-
kä seurauksena messuja ruvettiin viet-
tämään kesällä 2014.

MUKANA MESSUYHTEISÖSSÄ

Henrik ja Annukka toteavat, että tun-
tuu uskomattomalta, että messujen
viettäminen Loimaalla vihdoinkin on
lähtenyt käyntiin. Omaan messuyh-
teisöön on myös helpompi kutsua mu-
kaan uusia ihmisiä Loimaan alueelta,
kun matka jumalanpalvelukseen on
selvästi lyhyempi kuin Turkuun men-
täessä. Tällä tavoin evankeliumia on
helpompi viedä eteenpäin Loimaal-
la, Lohtanderit tuumivat. Messut ovat
heidän mielestään tähän mennessä toi-
mineet hyvin ja vastuunkantajiakin on
ilmaantunut riittävästi.

SUURI OSA NUOREN JUMALANPALVE- LUSYHTEISÖN MESSUVIERAISTA ON LAPSIA

- Seurakuntia tarvitaan tulevia suku-
polvia ajatellen, ja että heilläkin oli-
si mahdollisuus kuulla evankeliumi.
Lasten kannalta on myös tärkeää, että
löytyy muita samaan yhteisöön kuulu-
via lapsia, jotka voivat tulla leikkika-
vereiksi myös muulloinkin kuin sun-
nuntaisin, Henrik painottaa.

Viikkomesuja vietetään Loimaal-
la elokuusta alkaen joka toinen viikko
keskiviikkoiltaisin. Lohtanderien toi-
vomuus on kuitenkin, että tulevaisuu-
dessa avautuisi mahdollisuus viettää
messua sunnuntaisin.

- Tulevaisuudessa olisi hyvä, jos
olisi mahdollisuus järjestää pyhäkou-
lu, vaikkapa joka toinen kerta, kun
messua vietetään, Annukka toivoo ja
katsoo lapsiaan.